

Dědění

Podle právní úpravy účinné od 1.1.2014 se může oprávněný (pravý) dědic domáhat svého dědického práva u soudu obdobnými právními prostředky, jaké se (jinak) poskytují vlastníku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 24 Cdo 1477/2024-235 ze dne 1.8.2024)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně J. S., zastoupené Mgr. J.H., advokátem se sídlem v Č.B., proti žalovanému P. S., o určení vlastnického práva k nemovité věci, vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 8 C 54/2020, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. října 2023, č. j. 38 Co 42/2023-190, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně a rozsudek Okresního soudu v Břeclavi ze dne 10. ledna 2023, č. j. 8 C 54/2020-155, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Břeclavi k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 4. 2016, č. j. 41 D 1223/2015-47, bylo potvrzeno, že pozůstalost po M. S., narozené dne XY a zemřelé dne XY, nabyt žalovaný jako její „jediný dědic, dědicí ze závěti“ (závěti ze dne 25. 2. 1999), „bez výhrady soupisu“; součástí pozůstalosti byl (mimo jiné) zůstavitelčin „spoluvlastnický podíl ve výši jedné poloviny pozemku p.č. XY, jehož součástí je stavba XY č.p. XY, rod. dům“, a „spoluvlastnický podíl ve výši jedné poloviny pozemku p.č. XY, zapsáno na listu vlastnictví XY, obec a katastrální území XY, okres XY“. Usnesení bylo dne 20. 4. 2016 doručeno (pouze) žalovanému, žalovaný se tentýž den proti němu vzdal práva na odvolání a usnesení nabylo právní moci (podle potvrzení uvedeného ve spise) dnem 20. 4. 2016.

2. Dopisem ze dne 24. 7. 2018 adresovaným Okresnímu soudu v Břeclavi ke sp. zn. 41 D 1223/2015 žalobkyně požádala o „otevření dědického řízení po M. S. z důvodu objevení další závěti“. K dopisu připojila listinu (její kopii), označenou jako „Závěť, kterou zřídila pro případ své smrti níže podepsaná zůstavitelka M. S., narozená dne XY, za přítomnosti svědků: V. J. a J. K.“, datovanou dnem 21. 3. 2005. Přípisem ze dne 12. 9. 2019 Okresní soud v Břeclavi sdělil žalobkyni, že „z důvodu objevení další závěti“ se může domáhat svých nároků žalobou, má-li „za to, že splňuje podmínky“ ustanovení § 189 odst. 2 z. ř. s., a že „záležitost není možno řešit v rámci pozůstalostního řízení“.

3. Žalobkyně se poté žalobou podanou u soudu prvního stupně dne 16. 3. 2020 domáhala, aby bylo určeno, že žalobkyně je „spoluvlastníkem nemovitostí o velikosti 1/2“, a to „pozemku parc. č. XY, jehož součástí je stavba XY č.p. XY, rod. dům“, a pozemku parc. č. XY“, vše „v obci a katastrálním území XY“. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že nemovitosti sice byly potvrzeny jako dědictví žalovanému, že však dne 4. 6. 2018 „byla nalezena“ závěť zůstavitelky ze dne 21. 3. 2005, podle níž zůstavitelka k předmětným nemovitostem (a dalšímu svému majetku) povolala jako dědičku žalobkyni. Vzhledem k tomu, že „stav zapsaný v katastru nemovitostí je chybný“, neboť oprávněnou dědičkou byla žalobkyně a „vlastnické právo tak svědčí její osobě“, domáhá se žalobkyně ve smyslu „ustanovení § 985 ve spojení s § 1042 o. z.“ určení svého spoluvlastnického práva. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení je podle jejího názoru „dán již existencí rozporu ve vlastnických vztazích“.

4. Žalovaný namítal, že účastníky řízení o pozůstalosti po M. S. byli jako její sourozenci nejen žalovaný, ale i žalobkyně, P. S. a Z. G., a že dědictví bylo „z titulu univerzálního testamentárního

dědice zcela přiřčeno žalovanému“. Žalovaný odmítl názor, že by nebylo možné zahájit řízení o pozůstalosti v případě, že byla dodatečně objevena závěť, a žalobkyně se podle jeho názoru měla obrátit na pozůstalostní soud k „projednání nalezené závěti“. Žalovaný současně zpochybnil pravost podpisu zůstavitelky na závěti „ze dne 21. 3. 2015“ (správně ze dne 21. 3. 2005) a zdůraznil, že „nezavdal příčinu k zahájení tohoto řízení“ a že „byl a je stále v dobré víře, že nabyt pozůstalost po své sestře M. S.“.

5. Okresní soud v Břeclavi rozsudkem ze dne 10. 1. 2023, č. j. 8 C 54/2020-155, žalobu zamítl, rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 1 556,20 Kč, že žalobkyně je povinna zaplatit České republice - Okresnímu soudu v Břeclavi „náklady svědečného ve výši 366,20 Kč, na jejíž úhradu bude použita část jí složené zálohy, a zbytek ve výši 3 633,80 Kč se žalobkyni vrací, že žalovanému se vrací složená záloha ve výši 4 000 Kč, a opravil své výroky o vrácení záloh tak, že „žalobkyni se vrací složená záloha ve výši 4 000 Kč a žalovanému část složené zálohy ve výši 3 633,80 Kč, a nikoliv naopak, jak bylo nesprávně uvedeno a kdy náklady svědečného ve výši 366,20 Kč nejdou k tíži žalobkyně ve vztahu k České republice“. Ve věci samé v první řadě dovedl, že žalobkyně a ostatní sourozenci zůstavitelky byli účastníky řízení o pozůstalosti (vedeného u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 41 D 1223/2015), i když „dědictví nenabyli“, a že žalobkyně proto není oprávněna k žalobě podle ustanovení § 189 odst. 2 z. ř. s. Po provedeném dokazování současně dovedl, že žalobkyně „neprokázala tvrzení, že závěť ze dne 21. 3. 2005 jí byla přinesena svědkem L. S. až po skončení dědického řízení“, když bylo „prokázáno, že závěť byla v držení žalobkyně nejméně od roku 2009 a měla ji ještě na přelomu roku 2016 a 2017, tedy v době průběhu dědického řízení“, a uzavřel, že žalobkyně nepředložila závěť v pozůstalostním řízení „účelově ve snaze zmařit uspokojení svých věřitelů“, když v té době probíhalo u žalobkyně insolvenční řízení; podle soudu prvního stupně se nelze „ubránit domněnce hraničící s jistotou, že, zatímco žalobkyně na jedné straně zneužila pozdním předložením závěti ze dne 21. 3. 2005 uspokojení věřitelů v předchozím insolvenčním řízení z majetku, který tak mohla nabýt, na druhé straně zneužívá převodem jiných nemovitostí v XY, které kupní smlouvou ze dne 15. 2. 2021 převedla na syna M. K. a již dříve i na syna L. S., kdy ve svém dopise přiznala, že šlo o účelový převod, který měl zabránit tomu, aby o nemovitosti včetně domu č. XY nepřišla a pak by byly převedeny zpět na žalobkyni“. Soud prvního stupně považuje jednání žalobkyně za „nepoctivé a v rozporu s dobrými mravy“, jestliže předložila závěť „až s odstupem více než 2 let a nechala dojít k tomu, že majetek zdědil žalovaný“, a dovozuje, že „podání žaloby lze hodnotit jako snahu těžit ze stavu vyvolaného žalobkyní, která jednala způsobem zjevně zneužívajícím právo, tedy způsobem, jemuž nelze poskytnout soudní ochranu“.

6. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 10. 2023, č. j. 38 Co 42/2023-190, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (s výjimkou výroku, kterým soud prvního stupně opravil své výroky o vrácení záloh) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud „ze spisu soudu prvního stupně zjistil“, že žalobkyně, žalovaný a jejich sestra Z. G. byli účastníky řízení o pozůstalosti (vedeného u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 41 D 1223/2015), a že tedy u „žalobkyně není splněna podmínka, že nebyla účastníkem předmětného dědického řízení, a nic na tom nemění ani skutečnost, že z pozůstalosti, která byla vypořádána na základě závěti pořízené přede dnem 21. 3. 2005, nenabyla ničeho“. Odvolací soud současně dovedl, že žalobkyně nemá na požadovaném určení naléhavý právní zájem ve smyslu ustanovení § 80 o. s. ř. Výroky „pravomocného rozhodnutí dědického soudu vydaného v pozůstalostním řízení“ jsou totiž „závazné pro každého“. Případné rozhodnutí soudu, kterým by bylo žalobě žalobkyně vyhověno, by „nic nezměnilo na skutečnosti, že existuje pravomocné rozhodnutí dědického soudu o vypořádání pozůstalosti a příslušný katastrální úřad, který je pravomocným rozhodnutím o pozůstalosti vázán, by provést změnu zápisu v katastru nemovitostí ani nemohl“. Z uvedených důvodů žaloba musela být zamítnuta.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Odmítá nejprve názor odvolacího soudu, podle kterého oprávněný dědic, který byl účastníkem dědického řízení, nemá „žádnou možnost domáhat se svého dědického práva po skončení dědického řízení“, a dovozuje, že právo domáhat se dědického práva „vyplývá již ze samotného smyslu a účelu zákona“. Žalobkyně se domáhala určení svého vlastnictví „z důvodu, že se takový procesní postup jevil jako nejrozumnější řešení“, byla „připravena po poučení soudu upravit žalobní petit s ohledem na specifičnost dané věci“ a pokládá za „krajně nespravedlivé“, že jí nebylo umožněno „reagovat na jiné právní posouzení odvolacím soudem“. Za nesprávný žalobkyně pokládá rovněž názor, že nemá na požadovaném určení naléhavý právní zájem, a poukazuje na ustálenou judikaturu, podle níž je dán naléhavý právní zájem vždy, tvrdí-li žalobce, že je vlastníkem nemovitosti, ale v katastru nemovitostí není zapsán jako její vlastník. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že rozhodnutí soudu o dědictví nemá konstitutivní, ale pouze deklaratorní povahu, že oprávněným dědicem je „ten, kdo měl dědictví nabýt namísto toho, komu bylo potvrzeno nabytí dědictví soudem v řízení o dědictví“, a že v rozhodnutí o dědictví je „deklarován okruh dědiců“ obecně závazným způsobem; oprávněný dědic se proto nemůže domáhat změny rozhodnutí o dědictví, ale pouze „konkrétních věcí z pozůstalosti“. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že žalobě bude vyhověno, popřípadě aby zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl. Uvedl, že dovolání žalobkyně je „zcela účelové, nedůvodné, zmatečné a směřující k jeho zamítnutí s ohledem na další nezatěžování obecné soudní soustavy ze strany žalobkyně, kteroužto lze označit za osobu lačnickí po vyvolávání soudních sporů“.

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

10. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

11. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.). Dovolací soud přezkoumává rozhodnutí odvolacího soudu jen z důvodu vymezeného v dovolání; je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.).

12. Pro rozhodnutí soudů v projednávané věci bylo (mimo jiné) významné vyřešení právní otázky, jakou právní ochranu poskytuje nyní (od 1. 1. 2014) účinná právní úprava oprávněnému dědici proti nepravému dědici a v rámci této otázky posouzení toho, komu (ve smyslu ustanovení § 189 odst. 2 z. ř. s.) brání právní moc rozhodnutí o pozůstalosti v tom, aby se svého práva k pozůstalosti domáhal žalobou. Vzhledem k tomu, že tyto otázky procesního práva dosud nebyly v rozhodovací činnosti odvolacího soudu ve všech souvislostech vyřešeny a že jejich posouzení bylo v projednávané věci pro rozhodnutí odvolacího soudu významné (určující), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání je proti usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

13. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 z. ř. s. a § 242 o. s. ř., které provedl bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k

závěru, že dovolání je opodstatněné.

14. Oprávněným (pravým) dědicem se rozumí ten, komu podle ustanovení hmotného práva svědčí na základě platného dědického titulu dědické právo (právo na pozůstalost nebo na poměrný podíl z pozůstalosti), které je lepší (silnější) než dědické právo toho, komu bylo v řízení o pozůstalosti usnesením soudu o dědictví potvrzeno nabytí dědictví. Neoprávněným (nepravým) dědicem je pak ten, komu bylo v řízení o pozůstalosti usnesením soudu o dědictví potvrzeno nabytí dědictví, ačkoliv jeho dědické právo (právo na pozůstalost nebo na poměrný díl z pozůstalosti) je ve skutečnosti horší (slabší) než dědické právo oprávněného (pravého) dědice. V postavení oprávněného (pravého) dědice nebo neoprávněného (nepravého) dědice mohou být nejen dědici, ale i stát, kterému připadá (mělo připadnout) dědictví jako odúmrtí a na nějž se hledí, jako by byl zákonný dědic.

15. Podle dosavadní (účinné do 31. 12. 2013) právní úpravy zajišťovala ochranu práv oprávněného (pravého) dědice na principu bezdůvodného obohacení tzv. žaloba hereditas petitio, naposledy upravená v ustanoveních § 485 až 487 občanského zákoníku z roku 1964 (zákona č. [40/1964](#) Sb.). V současné (účinné od 1. 1. 2014) právní úpravě (občanském zákoníku č. [89/2012](#) Sb.) obdobný právní institut chybí; došlo k tomu proto, že – jak vyplývá z důvodové zprávy k návrhu nového občanského zákoníku – dědické právo (právo na pozůstalost nebo na poměrný díl z pozůstalosti) bylo „postaveno naroveň“ právu vlastnickému. I když nelze dědické právo (právo na pozůstalost nebo na poměrný díl z pozůstalosti) ztotožňovat s právem vlastnickým, uvedené ve svých důsledcích (mimo jiné) znamená, že dědické právo se nepromlčuje a že oprávněný (pravý) dědic se může domáhat vydání pozůstalosti vlastnickou žalobou a podle ustanovení o bezdůvodném obohacení; neoprávněný (nepravý) dědic je v postavení držitele, a to buď pocitivého (a pak může nabýt vlastnictví vydržením podle ustanovení § 1089 a násl. o. z.) nebo nepocitivého (a pak se může pravý dědic domáhat vydání pozůstalosti bez omezení). Shrnuto, podle současné právní úpravy se může oprávněný (pravý) dědic domáhat svého dědického práva obdobnými právními prostředky, jaké se (jinak) poskytují vlastníku.

16. Žaloba o určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není (§ 80 o. s. ř.), může být úspěšná jen tehdy, je-li na požadovaném určení naléhavý právní zájem. Podle ustálené judikatury soudů (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2009, sp. zn. 22 Cdo 646/2009, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1875/2002, anebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2009, sp. zn. 30 Cdo 620/2008) vlastník nemovitosti (ten, kdo tvrdí své vlastnictví) u níž je v katastru nemovitostí veden jako vlastník někdo jiný, má (ve vztahu k této osobě) nepochybně naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva k ní.

17. Neuplatnil-li dědic své dědické právo před soudem, nezaniká dědici jeho dědické právo, avšak při projednání pozůstalosti se k němu nepřihlíží (srov. § 1671 odst. 1 větu první o. z.). Tomu, kdo nebyl účastníkem jako dědic v době vydání rozhodnutí o pozůstalosti, nebrání právní moc rozhodnutí o pozůstalosti v tom, aby se svého práva k pozůstalosti domáhal žalobou (§ 189 odst. 2 z. ř. s.). Účastníky pozůstalostního řízení (jako dědici) jsou ti, o nichž lze mít důvodně za to, že jsou zůstavitelovými dědici; má-li dědictví připadnout státu jako tzv. odúmrtí a hledí-li se proto na stát, jako by byl zákonný dědic, je tímto účastníkem pouze stát (srov. § 110 odst. 1 z. ř. s.). Bylo-li řízení o pozůstalosti zahájeno na návrh, je účastníkem řízení rovněž navrhovatel (srov. § 6 odst. 2 z. ř. s.).

18. Podle ustálené soudní praxe účastenství v řízení o pozůstalosti vymezené v ustanovení § 110 odst. 1 z. ř. s. odráží hmotné dědické právo a směřuje k tomu, aby byla zjištěna osoba, které bude posléze potvrzeno v usnesení o dědictví (§ 185 z. ř. s.) nabytí dědictví, popřípadě aby pozůstalost při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 1634 o. z. připadla státu.

19. Na důvodnost toho, kdo je zůstavitelovým dědicem, se usuzuje na základě skutečností, které jsou významné podle hmotného dědického práva, a je zřejmé, že okruh účastníků řízení o pozůstalosti jako dědiců se v průběhu řízení (v jeho jednotlivých fázích) může měnit. Počátek tohoto účastenství

závisí na tom, kdy se soud dozví o skutečnostech, z nichž dědické právo vyplývá, a trvá tak dlouho, dokud chování nebo jednání osoby, které svědčí některý z důvodů dědění, směřuje k tomu, aby se skutečně stala dědicem, nebo dokud nebudou zjištěny další skutečnosti, které ukazují, že dědicem je někdo jiný, popřípadě že zůstavitel nemá žádného dědice. Ten, kdo sám u soudu uplatnil své dědické právo (jako navrhovatel nebo ten, kdo v průběhu řízení o pozůstalosti o sobě tvrdí, že je zůstavitelovým dědicem), je účastníkem řízení jako dědic již od okamžiku uplatnění svého dědického práva, postavení účastníka však ztrácí, bude-li zjištěno, že mu ve skutečnosti žádný z dědických titulů nesvědčí, že někdo jiný má lepší (silnější) dědický titul nebo že z jiných důvodů nemůže dědit.

20. Z hlediska aplikace ustanovení § 1671 odst. 1 věty první o. z. a § 189 odst. 2 z. ř. s. není významné, u koho měl soud v průběhu řízení o pozůstalosti (v jeho jednotlivých fázích) důvodně za to, že je dědicem zůstavitele. Rozhodné je - jak vyplývá již ze znění těchto ustanovení - právě a jen to, u koho měl soud důvodně za to, že je dědicem zůstavitele, až v závěrečné fázi řízení o pozůstalosti, a to v době vydání rozhodnutí o pozůstalosti podle ustanovení § 185 z. ř. s.; není proto podstatné, zda a případně kdo byl pokládán za účastníka řízení v postavení dědice v předchozích fázích pozůstalostního řízení, jestliže s ním soud v době vydání rozhodnutí o dědictví podle ustanovení § 185 z. ř. s. nejednal a své rozhodnutí o dědictví k němu nesměřoval.

21. V projednávané věci odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) dospěl k závěru, že žalobkyně (spolu se sestrou účastníků Z. G.) byla - kromě žalovaného - účastníkem řízení o pozůstalosti po M. S. (vedeného u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 41 D 1223/2015), a že tudíž u žalobkyně není splněna podmínka uvedená v ustanovení § 189 odst. 2 z. ř. s. spočívající v tom, že „nebyla účastníkem předmětného dědického řízení“. S tímto závěrem nelze souhlasit.

22. Podle obsahu spisu vedeného u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 41 D 1223/2015 se žalobkyně dostavila k projednání pozůstalosti po M. S. dne 30. 3. 2016, při němž byla (spolu se žalovaným, Z. G. a P. S.) vyrozuměna o svém dědické právu ze zákonné dědické posloupnosti (jako sourozenec zůstavitelky), při němž (spolu se žalovaným, Z. G. a P. S.) prohlásila, že dědictví neodmítá, a při němž nikdo netvrdil dědickou nezpůsobilost žádného z dědiců; jednání u soudu (soudního komisaře) bylo uzavřeno s tím, že dědictví bude potvrzeno žalovanému jako jedinému dědici zůstavitelky ze závěti (ze dne 25. 2. 1999), kterou předložil soudu (soudnímu komisaři) žalovaný dne 9. 3. 2016. Je tedy nepochybné, že žalobkyně byla (vůbec mohla být) za řízení o pozůstalosti považována - po předložení závěti ze dne 25. 2. 1999 soudu (soudnímu komisaři) - za účastnici řízení o pozůstalosti po M. S. v postavení dědičky jen z titulu zákonné dědické posloupnosti (jako sourozenec zůstavitelky) a že toto své postavení ztratila, bylo-li řízení o pozůstalosti skončeno vydáním usnesení ze dne 20. 4. 2016, č. j. 41 D 1223/2015-47, kterým bylo potvrzeno nabytí dědictví žalovanému jako „jedinému dědici dědicímu ze závěti“.

23. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně v době vydání usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 4. 2016, č. j. 41 D 1223/2015-47, již nebyla účastnicí řízení o projednání pozůstalosti po M. S. v postavení dědičky (a ani z jiného důvodu). Pravomocné usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 4. 2016, č. j. 41 D 1223/2015-47, jí tedy nebrání v tom, aby se svého práva k pozůstalosti domáhala žalobou, včetně žaloby o vydání pozůstalosti, obdobným způsobem, jaký zákon poskytuje při ochraně vlastnického práva. Na určení svého vlastnického práva k předmětnému spoluvlastnickému podílu k nemovitým věcem má - jak je uvedeno již výše - naléhavý právní zájem.

24. Prokáže-li žalobkyně, že je vskutku dědičkou ze závěti zůstavitelky ze dne 21. 3. 2005, pak jí náleží výše popsaná právní ochrana jejího dědického práva, ledaže by žalovaný tvrdil a prokázal, že předmětný spoluvlastnický podíl nabyt (jako poctivý držitel) do vlastnictví (zejména vydržením) nebo že mu svědčí (jiný) dědický titul, který je lepší (silnější) než jaký vyplývá pro žalobkyni ze závěti ze dne 21. 3. 2005. Poskytnutí soudní ochrany přitom nelze žalobkyni odpírat jen proto, že (snad) nepředložila tuto závěť v řízení o pozůstalosti, ačkoliv ji v té době měla (měla mít) k dispozici, neboť-

není-li tu důvod k její dědické nezpůsobilosti - bylo na její úvaze, kdy se svého práva dovolá. Měla-li žalobkyně skutečně - jak se domníval soud prvního stupně - zneužít pozdním předložením závěti ze dne 21. 3. 2005 uspokojení svých věřitelů v předchozím insolvenčním řízení z majetku patřícího do pozůstalosti, bylo potřebné vzít rovněž v úvahu, že taková okolnost nemůže být důvodně užitá ve prospěch žalovaného.

25. Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci; protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu, platí i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Břeclavi) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)